Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	17C/161/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1107239325
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 03. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Katarína Škultétyová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2011:1107239325.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou Mgr. Katarínou Škultétyovou, v právnej veci navrhovateľa: C.. C. J., bytom J., P. X, zastúpený advokátom Mgr. Pavlom Hosom, so sídlom Jasovská 23, Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 251 890,59 € , takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- EUR a náhradu trov konania vo výške 6 236,36 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa Mgr. Pavla Hosa, č.účtu: XXXXXXXXXX/XXXX, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobný návrh zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným na súd dňa 26.11.2007 domáhal zaplatenia 7.588.456,- Sk, na tom skutkovom základe, že dňa 30.6.2004 bolo uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii vznesené proti nemu obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a trestného činu podvodu. Uznesením Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 4.7.2004 bol vzatý dňom 1.7.2004 do väzby, ktorá trvala do 5.1.2005. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 15.5.2006 bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené, pretože skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia nie je trestným činom a nie je dôvod ani na postúpenie veci. V súvislosti s trestným konaním vznikla navrhovateľovi škoda vo výške ušlej mzdy za obdobie výkonu väzby vo výške 8.500,-Sk x 6 mesiacov, spolu 51.000,-Sk, a vo výške 537.456,-Sk titulom vynaložených trov obhajoby vyúčtované JUDr. O. P..

Ďalej mu vznikla nemajetková ujma na osobnostných právach, ktorú vyčíslil v sume 7.000.000,-Sk s poukazom na medializáciu trestného prípadu, ktorou došlo k výraznému zásahu do jeho osobnosti, poškodením jeho dobrého mena a povesti v mieste bydliska, tento zásah spôsobil navrhovateľovi ujmu v pracovnom, rodinnom živote, v susedských vzťahoch, a najmä v postavení v spoločnosti, keďže aj naďalej sa stretáva s tým, že jeho osoba je spájaná s trestným konaním proti zločineckej skupine.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 06.10.2008 uznal nárok navrhovateľov na náhradu škody čo do uplatňovaného nároku na náhradu ušlej mzdy počas výkonu väzby a vynaložených trov obhajoby v súvislosti s trestným konaním. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ponechal na zváženie súdu.

Súd vec verejne prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 06.10.2010 a to rozsudkom, č.k. 17C 161/2007-52, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 588 456,- Sk (19

533,16 €), titulom náhrady škody vzniknutej navrhovateľovi v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe vo výške ušlej mzdy za dobu trvania väzby v sume 51.000,-Sk a vo výške trov obhajoby v sume 537.456,-Sk, ktoré mu vznikli v trestnom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o väzbe.

V časti o zaplatenie 7 000 000 Sk, titulom vzniknutej nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa zamietol bez potreby vecného prejednania s odôvodnením, že zo samotného znenia dikcie ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z".), ktoré výslovne spája nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch jedine s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, teda len so zodpovednosťou štátu za škodu v prípadoch podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a/,d/ zákona možno dovodiť právny záver, že v prípade rozhodnutia o väzbe tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy proti štátu nevzniká, rovnako ani v prípadoch rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, ktoré nespadajú samé o sebe do predmetu uvedeného zákona a teda sa podľa neho ani neodškodňujú, a to ani ako nezákonné rozhodnutie či nesprávny úradný postup.

S uvedeným právnym záverom súdu prvého stupňa sa nestotožnil odvolací súd, ktorý o veci rozhodoval na základe odvolania podaného navrhovateľom v zákonnej lehote, smerujúcemu proti výroku prvostupňového súdu, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 7 000 000 Sk. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, uznesením zo dňa 30.11.2009, č.k. 5 Co 47/09-63 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 06.10.2008, č.k. 17C 161/2007-52 v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vylovil právny názor, podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to aj v prípade spôsobenia ujmy nezákonným zatknutím, i rozhodnutím o väzbe je potrebné v zmysle súčasnej úpravy chápať ako právo na spravodlivé zadosťučinenie zahŕňajúce peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením občianskej cti, poškodením dobrej povesti, morálneho utrpenia v dôsledku väzby.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, úlohou ktorého má byť vykonanie dokazovania a posúdenie spravodlivej a dostatočnej formy zadosťučinenia.

Súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku) vykonal dokazovanie potrebné pre ustálenie otázky náležitej a spravodlivej formy zadosťučinenia v intenciách potrebných pre rozhodnutie o uplatnenej nemajetkovej ujme.

Odporca sa vo svojom opätovnom písomnom vyjadrení doručenom súdu 30.09.2010 nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že výkon väzby bol realizovaný v rozpore so zákonom, pričom poukazoval na ustálenú súdnu prax v zmysle ktorej nemožno daný zásah do osobnosti fyzickej osoby, hoci zdanlivo odporuje objektívnemu právu posúdiť ako neoprávnený, keďže tento má oporu v tzv. zákonnej licencii. Ďalej odporca počas konania argumentoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznáva zákon v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. až v tom momente, kedy samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a to iba v tom prípade, ak vzniknutú ujmu nie je možné uspokojiť inak.

Súd za účelom ustálenia otázky vzniku nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch vykonal výsluch navrhovateľa, výsluchy svedkov C.. I. O., I.. P. Y., T. D., Dr. G. J. a O. T., ďalej súd prihliadol na celý obsah súdneho spisu a zvážil všetky skutočnosti v ňom uvedené v rozsahu potrebnom pre nesporné ustálenie skutkového stavu veci

.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní zo dňa 06.10.2008 uviedol, že v čase pred začatím trestného stíhania voči jeho osobe pracoval popri štúdiu v Advokátskej kancelárii ako odborný pracovník. Magisterské štúdium právnickej fakulty ukončil dňa 28.06.2004. Dňa 01.07.2004 mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, zároveň bola vykonaná domová prehliadka rodičovskom byte, pri ktorej boli zaistené niektoré osobné veci navrhovateľa, resp. jeho rodiny, pričom mu nebolo jasné, z

akého skutku je obvinený, bol podrobený výsluchu, následne zadržaný v cele predbežného zadržania, 04.07.2004 vzatý do väzby v ústave na výkon väzby v Leopoldove, 3 dni zostal na príjme bez akejkoľvek možnosti osobnej hygieny, bez teplej stravy, väzbu znášal zle nielen on, ale aj členovia jeho rodiny. V čase kedy bol vo väzbe (do 05.01.2005) sa konala jeho vlastná promócia a svadba jeho sestry. Po prepustení pracoval v rovnakej kancelárii ako advokátsky koncipient, v súčasnosti pracuje ako advokát.

Z výsluchu svedkov C.. I. O., I.. P. Y., T. D., Dr. G. J. a O. T. súd zistil, akým spôsobom boli skutočnosti súvisiace s trestným stíhaním navrhovateľa, jeho pobytom vo väzbe vnímané v jeho bezprostrednom okolí, či už v pracovnom alebo v okruhu priateľov, spolužiakov. Z ich obsahu vyplynulo, že vzhľadom na medializáciu prípadu bola udalosť okolím pozorne sledovaná, v príčinnej súvislosti so stíhaním a väzbou navrhovateľa vznikli prinajmenšom pochybnosti o jeho bezúhonnosti, a tiež obava zo spolupráce s jeho osobou ako advokátom, obava, že v prípade spolupráce s ním môže dôjsť k poškodenie ich dobrého mena, čo malo podľa názoru súdu za následok zásah do cti navrhovateľa.

V posudzovanej veci zo skutkových zistení bolo nesporne preukázané, že uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti korupcii zo dňa 30.6.2004 bolo proti navrhovateľovi začaté trestné stíhanie pre podozrenie z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupina a a podvodu. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 4.7.2004 bol navrhovateľ vzatý do väzby, ktorá trvala od 1.7.2004 do 5.1.2005. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 15.5.2006 bolo trestné stíhanie proti navrhovateľovi zastavené, pretože skutok nebol trestným činom a ani nebol dôvod na postúpenie veci.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 1,2 zákona č. č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa ust. § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,

b) bol oslobodený spod obžaloby alebo

c) vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa ust. § 17 ods. 1,2 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Navrhovateľ v konaní poukázal na to, že bezpochyby išlo o citeľný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľa, na jeho postavenia v spoločnosti a v tomto konkrétnom prípade aj na jeho ďalšie uplatnenie v pracovnej oblasti, vzhľadom na skutočnosť, že povolanie advokáta, ktoré v súčasnosti vykonáva podlieha do veľkej miery "kontrole" verejnosti, skutočnosť, že navrhovateľ bol v minulosti spájaný s protizákonnou činnosťou v organizovanej skupine, môže aj v budúcnosti spôsobiť jeho vylúčenie z možnosti uchádzať sa resp. poskytovať právne služby klientovi, keďže stále existujú informácie, napr. printových médií, ktoré hovoria

o jeho údajnej trestnej činnosti. Naviac ako v minulosti trestne stíhaná osoba je evidovaný v registri vedenom orgánmi činnými v trestnom konaní, kde sú priložené jeho fotografie a odobraté odtlačky prstov, pričom tieto skutočnosti musí po celý ďalší život akceptovať a zmieriť sa s nimi.

Podľa názoru súdu citeľným zásahom do osobnostnej sféry navrhovateľa, do jeho rodinného života, s priamym dopadom na jeho najbližších bola aj skutočnosť, že navrhovateľ sa pre väzbu nemohol zúčastniť svojej promócie a tiež svadby sestry, pričom je potrebné vziať do úvahy, že ide o udalosti v živote človeka výnimočné. Neúčasť na promócii mohol navrhovateľ pociťovať ako skutočnosť ponižujúcu jeho osobu v očiach spolužiakov, budúcich kolegov a tiež pedagógov.

Pri určení miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby navrhovateľa v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Súd mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti v značnej miere, preto navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške uvedenej vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podstatou priznania nemajetkovej ujmy je teda preukázanie zníženia spoločenského postavenia navrhovateľa, ktoré sa v posudzovanom prípade navonok prejavilo v pochybnostiach okolia o bezúhonnosti navrhovateľa o jeho cti a charaktere, v obave zo spolupráce.

Najdôležitejšou skutočnosťou je však to, že nie je možné ujmu, ktorá vzniknutú navrhovateľovi v súvislosti s väzobným trestným stíhaním a pobytom v zariadení pre výkon väzby, a s tým spojené prežitie traumatizujúcich, dôstojnosť znižujúcich negatívnych pocitov odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Preto súd považuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú. Vo zvyšku súd nárok na nemajetkovú ujmu zamietol.

Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Ako už bolo uvedené, trestné stíhanie navrhovateľa, počas ktorého bol podrobený aj väzbe, predstavovalo svojím rozsahom a intenzitou značný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťoval navrhovateľ veľmi intenzívne počas priebehu celého trestného stíhania a ktoré v malej miere pretrvávajú až dodnes.

Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným prípadom, keď postihnutej fyzickej osobe možno priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu), kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľovi, napriek tomu, že bolo trestné stíhanie voči jeho osobe zastavené, sa doposiaľ nikto za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľa súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť navrhovateľa. Preto má súd za to, že v danom prípade sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom

na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží, nielen náhrada škody vo forme nákladov vynaložených v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného konania voči jeho osobe, ale aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch ako spravodlivá a dostatočná forma zadosťučinenia, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu.

Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy sa súd riadil ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 určuje s prihliadnutím najmä na :

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov. ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V prejednávanej veci súd prihliadol aj na znenie § 17 ods.4 zákona 4/2003Z.z.,

výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody, čo v danom prípade predstavuje sumu vo výške 3 004, 03 € (90 499,50 Sk), pričom súd v rámci výpočtu tejto sumy vychádzal zo skutočnosti, že počet dní pozbavenia osobnej slobody navrhovateľa je 189 (01.07.2004 až 05.01.2005) a priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve SR bola v roku 2003 stanovená sumou 14 365 Sk.

Vzhľadom na skutočnosť, že nemajetková ujma priznaná navrhovateľovi bola spôsobená rozhodnutím podľa § 8 ods. 5 písm. a), podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie je súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy viazaný zákonom stanovenou hranicou určujúcou jej minimálnu výšku, pričom pri rozhodovanie o výške nemajetkovej ujmy nad rámec tohto kritéria je ponechaný na úvahe súdu, ktorá ale musí mať oporu v zhodnotení zákonných predpokladov podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z..

Z uvedeného je zrejmé akou úvahou sa súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy spravoval, ktoré skutočnosti ustálené vykonaným dokazovaním vzal pri rozhodovaní do úvahy, keďže na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal v konaní taký zásah do jeho osobnostných práv navrhovateľa, ktorý mal dôsledok v znížení jeho dôstojnosti, resp. vážnosti v spoločnosti vzniknutý v dôsledku nezákonného rozhodnutia, v miere odôvodňujúcej oprávnenosť jeho nároku, vo výške ktorú súd so zreteľom na všetky skutočnosti a okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo posúdil ako adekvátnu následkom spôsobeným nezákonným rozhodnutím.

Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2009, č.k. 5Co 47/09-64, podľa ktorého bolo úlohou prvostupňového súdu rozhodnúť v novom rozhodnutí o trovách celého konania.

Súd o trovách konania rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom priznal navrhovateľovi, hoci mal vo veci len čiastočný úspech pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy, plnú náhradu trov konania, nakoľko rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Súd zároveň pri rozhodovaní o trovách konania mal za to, že nemôže nastať situácia, keď bola účastníkovi (navrhovateľovi) preukázateľne spôsobená škoda nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, tento si ju riadne uplatnil aj žalobou na súde, táto mu bola súdom priznaná, len mu súd priznal nižšiu sumu ako žaloval (na základe voľnej úvahy súdu), aby za takejto situácie nebola takémuto účastníkovi priznaná náhrada trov konania a to najmä v prípadoch, keď žaloba bola čo do dôvodnosti uplatnených nárokov podaná dôvodne. Navrhovateľovi bola súdom priznaná suma v celkovej výške 44 533,16 € (základ pre výpočet odmeny).

U navrhovateľa trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to:

Podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., §9 ods. 1, §10 ods. 1 :

- §14 ods. 1 písm. a) - príprava a prevzatie veci .....512,85,- €

rež. paušál 5,91,- €

- §14 ods. 1 písm. c) - žalobný návrh (23.11.2007)..... 512,85,- €

rež. paušál 5,91,- €

- § 14 ods. 1 písm. d) - účasť na pojednávaní (06.10.2008)..... .....512,85,- €

rež. paušál 6,31 €

- § 14 ods. 1 písm. c) - odvolanie navrhovateľa (27.10.2008)..... 512,85,- €

rež. paušál 6,31 €

- § 14 ods. 1 písm. c) -písomné vyjadrenie k podaniu odporcu (08.11.2010).512,85,- €

rež. paušál 7,21,- €

- § 14 ods. 1 písm. d) - účasť na pojednávaní (04.10.2010) ..... 512,85,- €

rež. paušál 7,21,- €

- § 14 ods. 1 písm. d) - účasť na pojednávaní (29.11.2010) ..... 512,85,- €

rež. paušál 7,21,- €

- § 14 ods. 1 písm. c) -písomné vyjadrenie k podaniu odporcu (03.03.2011)..512,85,- €

rež. paušál 7,41,- €

- § 14 ods. 1 písm. d) - účasť na pojednávaní (04.03.2011) ..... 512,85,- €

rež. paušál 7,41,-

- § 14 ods. 1 písm. d) - účasť na pojednávaní (21.03.2011) ..... 512,85,- €

rež. paušál 7,41,-

Spolu trovy právneho zastúpenia bez DPH.....5 196,80 €

20% DPH.....1 039,36 €

Trovy právneho zastúpenia celkom.....6 236,16 €

Podľa § 149 ods. 1 OSP ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.